

Een soort ding

Martin de Jong

Een soort ding

2019
www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Eerder verschenen

Zoute griotten speciaal 2013

Tijd voor stampij 2013

De mooiste dag tot nu toe 2014

Literaire giller 2014

Sabbatical 2014

Duizend korte columns 2015

Berichten uit Buisdorp 2015

Radio Buisdorp 2015

Soep 2016

De mafste week tot nu toe 2016

Aan de hand en andere aandoeningen 2017

Schrijverij 2017

Aan m'n zolen en andere ongemakken 2018

Ontsporingen (2018)

In voorbereiding

Aan de stok en andere schermutselingen

De merkwaardigste maand tot nu toe

Romkom

Achter de muziek aan

Livia

Zie voor voorlopige voorpublicaties www.buisdorp.com

Voor het schrijven van dit boek ontving de auteur
geen werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Copyright © 2019 Martin de Jong

Omslagillustratie © 2019 Irene Mulder / LGB produkties /
www.irenemulder.nl

Vormgeving binnenwerk Martin de Jong

Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789463860697

NUR 301

Inhoud

Omstandighedensamenloop	7
De commissie Geniep overlegt	19
Uit coma	25
Hoog bezoek	29
De commissie Koningsdag overlegt	34
Hersenonderzoek	43
Buisdorp boven alles	49
BoekStart	55
Externe expertise	59
Puberteitsverschijnselen	68
Grote schoonmaak	72
Hol schon mal den Wagen	77
Buisdorpische Reise	82
Feestnummers	89
Safe room	95
Lila en Laura	101
Alleen thuis	106
Netjes opgeruimd	109
Werkwillig	114
Meezit en tegenvaal	123
Bij de bedrijfsarts	129
Veiligheidsmaatregelen	133
Zonde en vergeving	137
Lila en Mick	143
Op patrouille	147
De dag voor de dag	153
De dag	158
De dag na de dag	170
Endgame	177
Ten slotte	181
Nawoord	184
Postscriptum	187

Elke gelijkenis van figuren in dit boek met bestaande personen berust in de meeste gevallen op toeval.

Omstandighedensamenloop

Woensdag 15 mei (middag)

Na regen komt zonneschijn maar het tegendeel kan ook aan de orde zijn, zoals in dit geval in letterlijke zin. De vorige dag hadden de uniformen van de fietsdienst hun werk met een zonnebril op kunnen doen, die middag keerde hoofdcommissaris Roland Rabat onder een paraplu terug naar het bureau, na een onderhoud met burgemeester Onno Noten dat anders verlopen was dan hij voorzien had.

Rabat had een gesprek aangevraagd om bij Noten te pleiten voor extra politie op straat, de burgemeester was meer dan toeschietelijk geweest. Het Buisdorpse straatbeeld zou ongekend veel politie te zien gaan geven: er werden dienders uit de randgemeenten Grooterwaal, Bokkerzwaag, Zeevensloten en Vrouwezeeghe aan het Buisdorpse corps toegevoegd. Dat geschiedde niet met onmiddellijke ingang maar pas dertien maanden na het bilaterale onderhoud van Noten en Rabat, in het kader van een evenement dat de hoofdcommissaris tot zich door probeerde te laten dringen en dat nog niet helemaal tot hem doorgedrongen was toen hij na de regenwandeling met een bekertje surrogaatcappuccino in de hand aan zijn bureau gezeten was.

De koning, zo had Noten hem onder strikte geheimhouding laten weten, had besloten dat hij zijn verjaardag volgend jaar in Buisdorp en nergens anders zou vieren. Het werd dus niet zoals ook wel gebeurde een bliksembezoek en dan als de gesmeerde bliksem door naar het volgende feest in de volgende gemeente maar de hele dag Buisdorp!

Rabat zette zijn computer aan en trok terwijl die opwarmde de la open waarin het papiertje met de inloggegevens lag. Elke keer als hij ingelogd had kwam de melding *Wilt u dit wachtwoord opslaan?* Hij zou niets liever willen maar het was verboden. Hogerhand vreesde dat dan onbevoegden toegang tot geheime bestanden zouden krijgen – maar dat

kregen de hackers toch wel; op afstand, zonder te hoeven inloggen.

Wat dat betreft had de upgrade naar een *state-of-the-art*, miljoenen kostend ultraveilig computersysteem niets geholpen. De boel was nog net zo lek als ten tijde van Windows 95. Maar toen hoefde hij niet in te loggen en nu zat hij met een onmogelijk te onthouden combinatie van acht letters (deels kapitaal) en drie cijfers (waarbij hij in plaats van een 0 vaak een O tikte) plus een emoji die meerdere keren per dag ingevoerd moest worden (want als je ging lunchen of een vergadering had diende je uit te loggen).

Nadat de pc tot leven gekomen en toegankelijk geworden was zocht Rabat via Google naar de kalender van het komende jaar.

Sodemieters: een zondag. En erger nog dan zomaar een zondag. De koning was op 15 juni jarig en volgend jaar was het die dag bovendien Vaderdag. Dan heerste er in Buisdorp, en waar in het land niet, van oudsher politieel lastig te beheersen huiselijke hinder veroorzaakt door opstandige pubers die hun vader links lieten liggen – en ook veroorzaakt door met de nek aangeziene vaders die op hun beurt hun schoonvader het licht in de ogen niet gunden maar door hun partner gedwongen werden bij hem op visite te gaan.

De politie draaide overuren en de verloven waren ingetrokken om het intergenerationele gedoe in de hand te houden. Leuk was dat niet, zeker niet als je als politiefunctionaris zelf ook vader was of er een had, of erger nog een schoonvader, al was het wel een buitenkans dat je met de wapenstok je desbetreffende frustraties van je af kon hengsten.

Hoe zou het er in het koninklijk paleis aan toegaan? Want de koning was niet alleen een vader voor zijn onderdanen, hij was ook de vader van zijn kinderen die als Rabat zich niet vergiste in de puberteit waren beland en ongetwijfeld ten prooi geraakt aan de daaraan inherente opstandige buien. Weliswaar de koninklijke variant daarvan waarbij er met een hete aardappel in de keel tegen de ouders opgestaan werd, maar toch.

De hoofdcommissaris nam een slok van de nauwelijks naar cappuccino smakende surrogaatcappuccino en vroeg zich af of de Buisdorpenaren koningsgezind waren. De AIVD en de RVD zouden dat vermoedelijk hebben laten uitzoeken door het SCP dat het tegen de landelijke trend afzette want in een gemeente met nihil aanhang ging de koning natuurlijk never nooit zijn verjaardag annex zijn Vaderdag vieren. (Voor republikeinen maakte het niet uit of er het komende jaar wel of geen Koningsdag in Buisdorp gevierd werd want omdat die op een zondag viel hadden ze sowieso vrij.)

Burgemeester Noten had zoveel extra regionale politie toegezegd dat Buisdorp op Koningsdag in een politiestad veranderd zou zijn. Hoe moest dat dan in de randgemeenten waar vrijwel geen gezagshandhaving zou zijn? Kon daar een beroep gedaan worden op de landelijke politie? Particuliere beveiligers met arrestatiebevoegdheid en voor een dag gedoogd wapenbezit, eventueel in combinatie met optioneel een wapenvergunning?

Nog dertien maanden; het zouden zware maanden worden.

De deur van Rabats werkvertrek stond open, adjudant Olmo Olomkes had daar kennelijk uit geconcludeerd dat er niet geklopt hoefde te worden en was vanaf ergens op de gang rechtstreeks doorgelopen tot aan het bureau van zijn chef die opkijkend het stevig gevulde postuur van zijn ondergeschikte in zijn blikveld vond. Zelf dwong de hoofdcommissaris met zijn afgetraind ogende lichaam respect af bij zijn mensen maar de vijftiger deed niet aan sport om toonbaar te zijn – hij was net als Mick Jagger van nature tener en had geen aanleg een B.B. King te worden, die op het laatst tweemaal zo dik was als Elvis op het laatst geweest was maar waar nooit iemand denigrerende opmerkingen over had gemaakt.

‘Er is net gebeld door het Academisch Ziekenhuis,’ zei Olomkes. ‘Over inspecteur Donk.’

‘Dood?’

Het zou misschien maar beter zijn ook, dood. Zowat zes

jaar in coma nadat hij een kogel in zijn kop had gekregen tijdens de schermutseling die had geleid tot de aanhouding van Mock van der Lel, de hardste crimineel die Buisdorp ooit gekend had en die terwijl hij bijna fataal vuurde volgens omstanders geroepen had: ‘Ik schiet je helemaal kapot, tyfusmongool!’ (Of *teringmongool*, daar waren de omstanders niet eenduidig in geweest, wat voor het officiële rapport verder niet van belang was geweest, het ging om het nagestreefde kapotschieten, waarover geen misverstand bestond.)

‘Integendeel,’ zei Olomkes. ‘Hij is bij kennis gekomen.’

Was dat goed nieuws? Hoe was iemand er na bijna zes jaar coma aan toe? Je moest er niet aan denken.

En hoe wrang: de schoft die verantwoordelijk was voor Donks toestand liep sinds de vorige dag weer vrij rond, na een weekend proefverlof eerder die maand dat zowaar zonder incidenten verlopen was. Van der Lel had het vrije weekend gebruikt om zijn in de gevangenis gedicteerde autobiografie *Bukken voor een stukkie zeep en andere verhalen uit de lik* te signeren in boekhandel Het Buisdorps Boek.

Ze hadden ervoor in de rij gestaan, de Buisdorpenaren. Hadden hun met de crimineel gemaakte selfies op sociale media gedeeld alsof het de koning zelf was – de koning van de onderwereld, ja. Ze moesten eens weten wat Van der Lel er voor een was.

Dat dat allemaal maar kon, een boek schrijven als je achter de tralies zat, een boek signeren als je proefverlof had, vrijgelaten worden als je geen greintje goeds bezat en je je misdadige praktijken in de gevangenis gewoon had voortgezet, al viel dat helaas niet te bewijzen. Vervroegd vrijgelaten wegens goed gedrag, ha! Zeker door desgevraagd voor een stukkie zeep te bukken!

De mensen zagen een Robin Hood in Mock van der Lel omdat hij alleen van de rijken stal maar vergaten dan dat hij nooit aan de armen gaf. De ploert was een Bekende Buisdorpenaar met een landelijke uitstraling geworden die nota bene op de short list had gestaan bij de verkiezing van Oplichter des Vaderlands. (Dat werd hij niet want zoals ver-

wacht ging ook dat jaar de minister-president met de eer strijken.)

Brutaler dan de beul, als hij voor de rechter stond. Rabat had het een paar keer meegemaakt.

Rechter: 'Zo waarlijk helpe mij God almachtig.'

Van der Lel: 'Wie zegt je?'

Rechter: 'God almachtig.'

Van der Lel: 'En waarom zou die me helpe? Ik ken me eige boontjes wel doppe.'

Rechter: 'U mag ook zeggen: dat beloof ik.'

Van der Lel: 'Ik beloof niks.'

Soms kon je vanaf de publieke tribune aan de lichaams- taal van de rechterlijke macht zien dat ze liever hadden gehad dat Van der Lel zich op zijn zwijgrecht beriep.

Rechter: 'U moet ja of nee antwoorden.'

Van der Lel: 'Ja of nee.'

Rechter: 'Een van beide, bedoel ik.'

Van der Lel: 'Een van beide.'

Bijdehand was Mock als puber al geweest. De eerste keer dat hij bij een winkeldiefstal betrapt werd en er onder bedreiging met een pistool door een agent gecommandeerd werd: 'Op de grond!' zei hij onverstoort: 'Doch je soms dot ik door de lucht zweefde?'

Van naar zijn legitimatie vragen waren wijkagenten overspannen geraakt.

'Kunt u zich legitimeren?'

'Dot ken ik.'

'Mag ik uw legitimatie zien?'

'Dot mag.'

En zo nog een tijd door, zonder dat er legitimatie tevorschijn kwam of overgedragen werd en zonder dat Van der Lel iets strafbaars deed.

Om zijn brutale grappen maakt Bromsnor zich vaak kwaad – dat ging over Swiebertje maar ook de adolescent Mock was geen lieverdje. Rabat kende de verhalen van oudere, vervroegd gepensioneerde Bromsnorren die met hem te maken hadden gekregen. Na een insluiting was Van der Lel al tijdens de daaropvolgende uitsluiting aangehouden en

geboeid. ‘Je hebt het recht om te zwijgen, alles wat je zegt kan tegen je gebruikt worden,’ had de arresterende agent uit zijn hoofd gezegd. ‘Begrijp je dat?’ Mock had hem minachtend aangekeken. ‘Begrijp je dat?’ herhaalde de agent, en schudde hem om zijn woorden beter te laten doordringen door elkaar. ‘BEGRIJP JE DAT, GODVERDOMMES STUK STRONT?’ Ook nu hield Van der Lel zijn lippen op elkaar (behalve om zijn aanhouder een klodder opgeroched speeksel in het gelaat te spuwen) zodat de ander om aan te geven dat hij op het punt stond zijn zelfbeheersing te verliezen Mock een paar tanden uit zijn bek sloeg, iets waar hij onmiddellijk spijt van leek te hebben. ‘Je hebt je toch geen pijn gedaan, lieve jongen? Je struikelde ineens, je kwam met je tanden tegen de stoerprand. Ach, ach, ach. Ik probeerde je nog op te vangen. Zullen we naar het bureau gaan? Dan krijg je daar een lekker kopje thee van me.’

De agent had verslag uitgebracht aan zijn superieur, die vond dat het toegepaste geweld maar onder de pet gehouden moest worden en verbond daar een grap aan. ‘Waar heb je anders een pet voor!’ Tegen de rechter verklaarde Van der Lel dat hij niet op de vraag ‘Begrijp je dat?’ geantwoord had omdat hij zich beriep op zijn zwijgrecht. Dat deed hij in het vervolg niet meer.

Gelukkig maar dat er destijds geen smartphones bestonden, dacht Rabat. Dan hadden toeschouwers beelden van de aanhouding op YouTube gezet en moest er op een persconferentie uitgelegd worden dat er sprake was geweest van noodweerexces want dat kon ook het handelen van de politie betreffen. Wisten journalisten veel.

Bij Van der Lels aanhouding na het neerschieten van inspecteur Mick Donk had een adjudant een verbrijzelde hand opgelopen toen hij hem in de politieauto wilde helpen en daartoe een hand op zijn hoofd legde en dat naar beneden duwde, waarna de arrestant onverwacht met enorme kracht het hoofd omhoog bracht en de hand bekneld raakte.

‘Sorry.’

(Een rare manier van doen was dat ook: als je het portier voor een dame openhield legde je ook niet een hand op haar

hoofd en duwde dat omlaag. Ze zou niet weten wat haar overkwam.)

‘Van der Lel is gisteren vrijgekomen,’ zei Rabat. ‘Zorg voor bewaking bij Donk. En vraag bij het Academisch Ziekenhuis na wanneer ik op bezoek kan gaan.’

‘Doe ik,’ zei Olomkes.

Waar zou Van der Lel uithangen? Als hij geweten had dat de inspecteur uit coma zou komen zou Rabat Van der Lel hebben laten volgen om te voorkomen dat die Donk nog een keer een kogel door zijn hoofd ging jagen. De crimineel stond bekend om zijn haatdragendheid en dat Mick ervoor gezorgd had dat hij voor zowat zes jaar achter de tralies was verdwenen zou hij hem niet snel vergeven. De coma waarin deze beland was beschouwde hij als een goede zaak want toen hij er in de rechtszaal op was gewezen dat Donk daarin lag had hij gezegd: ‘Lekker late legge.’ Maar als de inspecteur herstelde...

Wellicht had Van der Lel bij zijn vrijlating een taxi besteld en kon via de centrale van de Buistaxi achterhaald worden wat de bestemming geweest was.

De hoofdcommissaris nam de telefoon uit de houder en toetste het nummer in van de extra zwaar beveiligde inrichting in Grooterwaal – dat ging door middel van een sneltoets waar hij de wijsvinger op legde want hij had er sinds jaar en dag klantjes zitten. Voor nummers die niet via een sneltoets bereikbaar waren moest hij zijn leesbril opzetten, die in de la lag, in de buurt van het papiertje met inloggegevens, en die hij daar niet graag uit opdiepte.

Hoe lang was het geleden dat een homoseksueel gearde collega die een bril droeg achter zijn rug, of misschien zelfs in zijn gezicht, werd uitgemaakt voor brillenpoot? Zeker dertig jaar. Er was bij de gemeentepolitie van Buisdorp sindsdien veel ten goede veranderd maar nauwelijks iets aan de machocultuur gedaan. Bij een sollicitatieprocedure had manager personeelszaken Peerke Does als twee vrouwen naar een functie dongen nog altijd een doorslaggevende voorkeur voor degene met de dikste reet (die moest tenslotte ook aan een baan geholpen worden, scheen hij te redeneren).

Kim Kardashian had heel wat losgemaakt, zou je als volger van roddelberichtgeving denken, maar vooraanstaande antropologen wezen er in hun publicaties wetenschappelijk onderbouwd op dat er al onder holbewoners te koop gelopen werd met dergelijk anatomisch extremisme.

Rabat had ze in zijn corps ook, geregeld moest hij ze tot de orde roepen of laten roepen, het holbewonerstadium niet ontwassen mannen die bij het betreden van een ruimte zogenaamd galant een vrouw voor lieten gaan maar nooit zonder erbij naar hun billen te staren. (Daar kon de evolutie wel een opkontje gebruiken.)

De hoofdcommissaris was van huis uit heteroseksueel, desondanks kwam hij zijn mensen liever niet met een leesbril op onder ogen.

Uit Grooterwaal kwam de verrassende mededeling dat de vrijlating op verzoek van de gedetineerde een dag was opgeschort en zich later die middag zou voltrekken, over een goed uur.

‘Waarom was dat?’ vroeg Rabat. Hij keek door het raam naar de binnenplaats waar de regen nog altijd overdadig viel. *Meiregen maak dat ik groter word.* ‘Was hij bang om aan zonlicht blootgesteld te worden?’ Wat Van der Lel uitspookte kon doorgaans het daglicht niet verdragen, en het zonlicht vermoedelijk ook niet, dus het was niet eens zo’n gekke veronderstelling.

Een eigenaardige gang van zaken, zo werd in Grooterwaal beaamd, maar het kwam goed uit, nu kon Van der Lel alsnog gevolgd worden. Opnieuw toetste de hoofdcommissaris een mobiel nummer in (ditmaal was het geen sneltoets, de bril was erbij ingezet) en liet aan adjudant Olomkes weten dat drie volgwagens, liefst van verschillende merken, binnen driekwartier bij de extra beveiligde inrichting moesten zijn. Met in elke wagen twee rechercheurs van wie een voor de communicatie met de commandopost op het hoofdbureau. Dat was dan weer een voordeel van de implementatie van het *state-of-the-art* computersysteem: er was via een dashboardcamera beeldcontact.

Olomkes zei dat het regelen van volgvuurtuigen geen

probleem was. Er waren inmiddels rechercheurs in het Academisch Ziekenhuis aan de Heelpragt aangekomen, Olomkes had van hen vernomen dat de hoofdcommissaris er de komende vrijdag vanaf negen uur in de ochtend op bezoek kon komen. Dan was er als die zijn ronde deed tevens een gesprek met de behandelend neuroloog mogelijk.

Een kwartier later kreeg Rabat van de adjudant te horen dat er drie volgwagens onderweg waren naar Grooterwaal.

‘Heb je auto’s gekozen die niet in de gaten lopen?’

‘Helemaal voor elkaar gekomen, Roland,’ verzekerde Olomkes zijn chef. ‘Een kleine Toyota, een kleine Citroën en een kleine Peugeot. Daar zijn er tienduizenden van op de weg, ze vallen niet op in het verkeer. Zeker niet als het regent.’

De hoofdcommissaris liet de genoemde merken bezinken. ‘Over welke modellen kleine Toyota, kleine Citroën en kleine Peugeot hebben we het dan precies, Olmo?’

‘Ik kijk even in de mail,’ zei de ander. ‘Hier heb ik ze. Een Toyota Aego, een Citroën C1 en een Peugeot 107.’

‘Man, dat is driemaal hetzelfde model van een ander merk! Ga me nou niet vertellen dat ze ook nog dezelfde kleur hebben!’

Toen een halfuur later de rode Tesla S met op de achterbank de vrijgelaten Mock van der Lel de extra zwaar beveiligde inrichting verliet zetten de drie onopvallende witte personenwagens de achtervolging in.

‘Hou afstand, mensen!’ gelaste hoofdcommissaris Rabat, die zich naar de commandopost had begeven en daar de beelden zag gemaakt door de dashboardcamera van de voorste auto, de Toyota, de Citroën of de Peugeot – maar welke het was sodeflickerde niet. Wat een blamage!

De buitenwijk van Grooterwaal waar de inrichting zich bevond werd verlaten en het zag er even naar uit dat er koers gezet werd naar de dichtbijgelegen gemeente Vrouwezeege maar er werd op het laatste moment afgeslagen naar de A4711 richting Bokkerzwaag. Het sein voor de eerste volgwagen om af te haken en op Vrouwezeege af te blijven koersen. Hopelijk hadden ze dat in de Tesla in de gaten en

kregen ze daardoor het verkeerde idee dat ze niet gevolgd werden.

De afslag Zeevenslooten diende zich tien minuten later aan. De chauffeur van de Tesla zette de richtingaanwijzer aan, Rabat gaf de tweede volgauto opdracht rechtdoor te rijden, de derde bleef op enige afstand Van der Lel volgen.

Daar gaat wat gebeuren, dacht Rabat, toen hij zag dat de Tesla een benzinestation inreed. Want waarom werd dat gedaan? Het was niet een auto van Van der Lel want diens wagenpark was in beslag genomen en als je een auto huurde zorgde de chauffeur wel dat er onderweg niet getankt hoefde te worden.

‘Wagen drie, rij een stukje door en zet de Citroën zolang aan de kant. Als je benzine gaat tanken loopt dat in de gaten.’

‘We rijden geloof ik in een Peugeot, hoofdcommissaris. Over.’

‘Interesseert me niet waar je in rijdt. En geen ge-over alsjeblieft. Je zit niet in een duikboot of een straaljager.’

‘Begrepen.’

De veronderstelde Peugeot reed het benzinestation voorbij en een meter of vijftig verderop een parkeerhaven in. De bijrijdende rechercheur verstreekte omkijkend een situatieschets. ‘Ze gaan de wasstraat in.’

‘De wasstraat? Het regent dat het giet!’

Een paar minuten later kwam de stoet weer in beweging, de Tesla werd op veilige afstand gevolgd.

‘Zit hij er nog in?’ vroeg Rabat, die steeds sterker het gevoel kreeg dat er iets niet klopte en dat er een spelletje gespeeld werd.

‘Ja, achterin.’

‘Blijf volgen.’

Dat was niet lang nodig: er werd weldra stilgehouden voor een villa, de chauffeur stapte uit en bezorgde er zo te zien iets.

‘Wat doen we nu?’ werd er vanuit de volgwagen gevraagd nadat het adres was doorgegeven aan de commandopost.

‘Ik vertrouw het niet. Ga Van der Lel vriendelijk gedag

zeggen en doe hem de groeten namens de gemeentepolitie van Buisdorp. Benieuwd hoe hij reageert als hij beseft dat we hem hebben weten te volgen.’

Er verstreken vijf minuten voordat er vanuit wat inderdaad de Peugeot bleek te zijn, zo kon de bijrijdende rechercheur ongevraagd bevestigen, weer contact gelegd werd met Rabat.

‘Hij zat niet in de auto.’

‘Maar je zei net dat-ie nog achterin zat!’

‘Dat was niet Van der Lel.’

‘Wie was het dan wel?’

‘Niemand. Een etalagepop. Zal ik bij de chauffeur gaan informeren naar het hoe of wat?’

‘Moet je dat vragen?’

De rechercheur deed het werk waar hij voor opgeleid was en meldde zich daarna weer.

‘De chauffeur zei dat Van der Lel toen hij bij de gevangenis in de auto stapte had gezegd dat die wel een wasbeurt kon gebruiken en dat dat op zijn kosten zou gaan. En toen ze bij het benzinstation in de wasstraat stonden zei hij dat het hem te lang duurde en dat hij sigaretten ging kopen en de chauffeur verder niet nodig had. Behalve om bij die villa een brief in de bus te doen.’

‘Dus hij ging bij het benzinstation sigaretten kopen.’

‘Nee, want sinds 1 januari mogen benzinstations geen tabakswaaren meer verkopen. Hij is denkkelijk de andere kant op gelopen anders zou ik hem wel voorbij hebben zien komen.’

‘En die etalagepop?’

‘Bleek iemand die eerder de auto huurde achtergelaten te hebben. Toen hij uitstapte zette Van der Lel de pop overeind want hij had tussen de achterbank en de stoelen gelegen zodat de chauffeur ’m niet eerder in de gaten had gehad. Even een dolletje maken, schijnt Van der Lel gezegd te hebben.’

‘Hij had die chauffeur niet meer nodig – waar had die oorspronkelijk naartoe moeten rijden?’

‘Nergens, feitelijk. Geen exact adres, althans. Van der Lel

had gezegd: rij maar naar Zeevenslooten, ik ga een ouwe maat van me opzoeken. Maar denkkelijk is hij in de wasstraat van plan veranderd. Of niet.'

'Oké. Bel bij die villa aan en kijk hoe dat zit met die bezorgde brief.'

Er was in de villa een oudere dame aanwezig die opendeed en de bezorgde envelop van de grond opraapte, aldus de rechercheur. Daar stond alleen het adres van de villa op: geen naam, geen afzender. De rechercheur nam de envelop in beslag en las weer in de Peugeot gezeten voor wat er op het velletje papier dat erin zat geschreven was.

Legt hier veel poen in de kluis?

Waarschijnlijk wederom een dolletje van Van der Lel maar Rabat was niet in de stemming voor uitingen van humor. Hij gaf de drie chauffeurs opdracht terug te keren naar het bureau en verbrak de verbinding. Het was duidelijk wat er gebeurd was. Van der Lel had in de wasstraat willen uitstappen en daarom zijn vrijlating een dag laten opschorpen. Want gisteren had de zon geschinen, vandaag viel het niet op als iemand doorweekt door de regen liep, op weg naar een onbekende locatie die Rabat alleen al vanwege het bij kennis komen van Mick Donk tot elke prijs moest zien te achterhalen.

De commissie Geniep overlegt

Donderdag 16 mei (middag)

Behalve Roland Rabat had burgemeester Onno Noten nog niemand over de viering van Koningsdag in Buisdorp ingelicht. Zelfs de pers was niet op de hoogte gekomen.

Nadat de hoofdcommissaris in vertrouwen was genomen, was het tijd geworden om de politiek te informeren. Dat geschiedde, net als bij Rabat het geval was geweest, onder strikte geheimhouding die was verordonneerd door de Rijksvoorlichtingsdienst en die gold totdat het paleis bij monde van de minister-president het groene licht voor openbaarheid gaf; het was nog onzeker wanneer dat zou gebeuren.

Voor burgemeester Noten zat er in dit stadium niets anders op dan de commissie Geniep bijeen te roepen. De commissie had lang geleden voor het laatst vergaderd, ter gelegenheid van het uitroepen van Buisdorp tot kernwapenvrije gemeente was dat geweest (het ging er zo geheim aan toe dat niet in de notulen was vastgelegd wie er eventueel gepleit had voor het aanleggen van een voorraad kernwapens dan wel voor het verwijderen van de reeds aanwezige kernwapens zo die aanwezig waren want ook dat was geheim), en de leiders van de politieke partijen die uit hoofde van die positie automatisch lid waren van de commissie, wisten in sommige gevallen niet eens dat ze dat waren: zo slappend was het bestaan van de commissie Geniep.

Door de jongste gemeenteraadsverkiezingen was in Buisdorp het politieke landschap enigszins herverkaveld. De Partij van de Waarheid was door de kiezer afgestraft voor dit en voor dat (en ook voor zus en voor zo) en daardoor op het lachwekkende af gemarginaliseerd geraakt. Het Volksdemocratisch Landsbelang verwierf de meerderheid in de gemeenteraad en kon zonder dat er een coalitie gevormd hoefde te worden de dienst gaan uitmaken. Maar omdat ze bij die partij de kwaadsten niet waren hadden ze Bewoonbaar Buis-

dorp bedacht met een wethouderschapje.

Vanaf dat moment begon die partij zich onder de bezielende leiding van jonkheer Jheronimus ‘Roon’ de la Fronde te roeren en met opmerkelijke standpunten de aandacht naar zich toe te trekken want op den duur moest deze kleine partij de grootste worden.

Met name Roons voorstel om in het kader van de lastenverlichting te komen tot preventieve euthanasie bij onbemiddelde gepensioneerden hakte erin. Toen bleek dat er hier en daar weerstand tegen dit beleidsvoornemen was haastte Roon zich te verklaren dat hij slechts bedoeld had ‘facultatieve’ preventieve euthanasie. Omdat hij als populair populist een achterban had die woorden als ‘facultatief’ niet in het vocabulaire voerde en men meende dat het met die preventieve euthanasie wel los zou lopen als die facultatief was, wat dat ook mocht zijn, daalde Bewoonbaar Buisdorp niet in de peilingen. Integendeel zelfs: uit elke vorm van kritiek op zijn uitspraken wist Roon een slaatje te slaan door die te interpreteren en in de publiciteit te brengen als een poging hem te sataniseren. Daar had hij wel een punt want er werd op grote schaal negatief nepnieuws verspreid over de voorgestelde facultatieve preventieve euthanasie maar niemand schreef over Roons medemenselijke plan om bij strenge winters extra geld beschikbaar te stellen voor de opwarming van bejaarden.

Moe werd de buitensporig intellectuele Roon ervan, de domme en ongeletterde aanvallen die hij vrijwel dagelijks te verduren had. Om daar even van verlost te zijn en om een beetje bij te bruinen was hij begin februari jongstleden voor een maand afgereisd naar een Polynesisch eiland waar de Buisdorpsse politiek niet kon doordringen – maar hij had net zo goed thuis kunnen blijven want na terugkeer werd hij op Twitter uitgemaakt voor ‘vuile vieze gore stinkende Polynesiër’ – en nog wel erger ook.

Bij dat soort Twitter twats was volgens Roon het IQ in de dubbele cijfers blijven steken: de vrijheid van meningsuiting mocht niet ingeperkt worden, blèrden ze, maar wie iets zei waar zij het niet mee eens waren moest dood, liefst na een zo